

книги. Той веднага намираше и подаваше нужната книга, която можеше да докаже или обори някое твърдение.

Винаги въодушевен от нещо полезно за отечеството, Васил Априлов носеше нови издания, подхвърляше нови идеи, упорито настояваше на своето мнение. И почти винаги успяваше да го наложи. Но голямото честолъбие не му пречеше да се преклони понякога пред чуждата мисъл, щом му докажат че е права. Ала не обичаха да го дразнят, поради слабото му здраве. И от преголяма почит към великото му дело – Габровското училище.

Седнал удобно в креслото си, с чашката кафе в ръце, Васил Априлов незабелязано следеше с очи младия библиотекар, който внимателно се вслушваше в разговорите, без да смее да се обади.

Този ли беше прочутият сливенски младеж? Всички разправяха за голямата му начетеност, за необикновения му ум, за дарбата му да пише стихове. За късо време той беше настигнал младежите от по-горните курсове на лицей, като научи свършено руския език. А сега беше вече студент в Семинарията. Реши да го накара да проговори.

– Четохте ли последната сборка на Хомяков? – се сепна Добри, като не можеше да повярва, че Априлов се обръща към него.

– Не... – призна откровено библиотекарят, смутен и изчервен от голямото внимание.

– Има едно прекрасно стихотворение, което ще ви прочета... „Орел"... – каза Априлов и извади от джоба си една малка книжка. – Нали и вие пишете поезии, г-н Чинтулов? – и той го изгледа с тъжния си строг поглед.

– Да... – каза още по-смутен Добри.

И занемял от възмущение се загледа в прекрасния профил на Априлов, който бе станал прав и разтворил книжката. Всички